

תצוה (449)

ו"כַּמְעֵשֶׂהוּ", כפי המעשים שלו, "מִמְנוּ יִהְיֶה", מכאן
למדו ילדיו וכך ינהגו למעשה. *ספר "ומתוק האור"*

וְחָשַׁב אֶפְדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו כַּמְעֵשֶׂהוּ מִמְנוּ יִהְיֶה (כח. ח)
ידוע שבמצוה, מחשבה טובה מצטרפת למעשה, ואפילו
אם נאנס ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאילו עשה
וזהו שמרמז הפסוק: "וְחָשַׁב אֶפְדָּתוֹ" מחשבה של
מצוה, שמקשטת את האדם (אפוד פירוש: קישוט),
הריהו "כַּמְעֵשֶׂהוּ", כאילו כבר עשה את המצוה אך במה
דברים אמורים, כאשר: "מִמְנוּ יִהְיֶה", שרצה באמת
לעשות את המצוה ורק נאנס ולא עשה.

ספר "מענה של תורה"

וְעִשִׂיתָ חֶשֶׁן מְשֻׁפָּט מְעֵשֶׂה חֶשֶׁב כַּמְעֵשֶׂה אֶפֶד תַּעֲשֶׂנוּ
(כח. טו)

משפטי התורה, כותב הגה"צ רבי שלמה וולבה זצ"ל
בעל "עלי שור" מבררים לאדם את כל עניני בין אדם
לחברו, כך שישאר בלי שום ספקות ועיקר התורה הוא
משפט: משל למטרוניתא שהיתה מהלכת הזין מכאן
והזין מכאן והיא באמצע כך התורה דינין מלפניה ודינין
מאחריה והיא באמצע, (שמו"ר ל. ג). בירור זה הוא
הכרחי לכל באי עולם, שהרי עולם הזה נקרא עולם
מלשון העלמה, שכן יש בו מקום לטעויות רבות, גם
הגוף עם היצר גורם לאדם עירפול רב, כמו שאמרו חז"ל
"תשת חשך ויהי לילה", זה העולם הזה הדומה ללילה
(ב"מ פג) ביאר הרמח"ל במסילת ישרים (פ"א) שהחושך
גורם לאדם שני מיני טעויות, או שאינו רואה כלל, או
שרואה אדם ונדמה שלו שהוא עמוד ולהיפך, לכן דרך
רשעים כאפילה לא ידעו במה יכשלו, שכן הם סבורים
שהרע הוא טוב ממש והטוב כאילו הוא רע. התורה
מאירה לאדם את העולם ומראה לו אורחות חיים
ברורים בכל המצבים שעלול להמצא בתוכם, כך רצה
הקב"ה וכך העמיד את הבריאה של שית אלפי שנין
שנברר את העולם בתכלית הבירור בכח תורתנו
הקדושה, עד שכל מה שאדם עושה בעולם הוא בגדר
בירור רצונו יתברך. *ספר "לחתך עליון"*

וּנְשָׂא אֶהָרָן אֶת מְשֻׁפָּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבוֹ לִפְנֵי ה' תָּמִיד
(כח. ל)

במדרש תנחומא (שמות כז): "וגם הוא יוצא לקראתך
וראה ושמח בלבו" (לעיל ד.ד), אינו אומר "ושמח בפיו"
או "ושמח" בלבד, אלא "ושמח בלבו". אמר רבי שמעון
בר יוחאי, הלב ששמח בגדלות אחיו יבוא וישמח וילבש
אורים ותומים, שנאמר: "ונתת אל חושן המשפט את
האורים ואת התומים והיו על לב אהרן". הבעל שם טוב

וְאֵתָה תַצְנֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שָׁמֶן זַיִת וְךָ פְתִית
לְמָאֹר (כו. כ)

השמן שבני ישראל מצווים להביא הוא "שָׁמֶן זַיִת וְךָ",
ועליו להיות "פְתִית", שמן מזיתים כתושים במכתשת,
על מנת להשתמש בשמן זה ל"מאור", להדלקת הנרות
במנורה. על המילים "פְתִית לְמָאֹר" כותב רש"י: כתיב
למאור, ולא כתיב למנחות. על דרך הפשט, הכוונה כך:
ל"מאור", להדלקת הנרות, צריך שיהיה השמן כתוש
במכתשת, באופן שלא יתערבו בו שמרים, ואילו
למנחות, השמן שממנו מכינים את קרבן המנחה, אינו
צריך להיות "פְתִית" ויכול להיות גם טחינה רגילה
בריחיים, על אף שהפסולת יותר מעורבת בשמן. ועל
דרך הדרש, מסביר החתם סופר את המילים "פְתִית
לְמָאֹר" ולא כתיב למנחות, כך: ידועים דברי הגמרא
(מגילה ו:), אם יאמר לך אדם יגעתי ולא מצאתי, אל
תאמין; יגעתי ומצאתי, תאמין, אך מוסיפה על כך
הגמרא, שכלל זה הוא רק בדברי תורה, ואילו ענייני
משא ומתן, תלויים יותר בסייעתא דשמיא מאשר
ביגיעה, "הני מילי בדברי תורה, אבל במשא ומתן,
סייעתא הוא מן שמיא". וזהו גם המסר הטמון בפְתִית
לְמָאֹר, ולא כתיב למנחות: למאור, אור התורה ומעלות
רוחניות, יש להתאמץ בכתישה, אך בשאר דברים,
יסתפק האדם בהשתדלות הרגילה. *"באר הפרשה"*

וְעִשִׂיתָ בְגָדֶיךָ... לְכָבוֹד וּלְתִפְאַרֶת (כח. ב)

הנה הרודף אחר צדקה וחסד, זוכה לעתיד לבוא
למלבושי כבוד רוחניים, וכמו שכתוב (איוב כט, יד) "צדק
לבשתי וילבישני", וכל מה שמרבה אדם בתורה
ובגמילות חסדים, כן יגדל כבודו במלבושי כבוד ויקר,
ואלה שלא זכו לעסוק בתורה ובגמילות חסדים, אמרו
עליהם בזוהר הקדוש (משפטים) שהם נשמתין ערטילאין
דלא עיילי לפרגודא דמלכא- ותרגומו: נשמות ערומות
שלא יזכו להיכנס למחיצת המלך.

רב עובדיה יוסף זצ"ל בספרו "משוש תבל"

חינוך הבנים

וְחָשַׁב אֶפְדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו כַּמְעֵשֶׂהוּ מִמְנוּ יִהְיֶה (כח. ח)
ילדים של אדם, אמר הבן איש חי בספרו "עוד יוסף חי",
קרויים 'בגדים', כפי שנאמר לגבי יהושע הכהן הגדול
(זכריה ג.ד): "הסירו הבגדים הצואים מעליו", ומקשה
הגמרא (סנהדרין צב.): וכי דרכו של יהושע ללבוש בגדים
צואים? אלא הכוונה לבניו, שנשאו נכריות. מן הפסוק
שלפנינו העוסק ב"חָשַׁב אֶפְדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו", אנו למדין
כלל בסיסי ויסודי לגבי חינוך הבנים בדרך התורה,
ללמדנו, שאדם הרוצה שילדיו יהיו טובים ויגדלו בדרך
התורה והמצוות, צריך להתנהג בעצמו באופן חיובי,

היה אומר: כשיהודי שמח בשמחתו של יהודי אחר, הברכה שהוא מברך אותו מקובלת אצל ה' יתברך כמו תפילת רבי ישמעאל כהן גדול בקודש הקדשים.

ספר "ילקוט מאיש לרעהו"

פְּעַמַן זָהָב וְרִמּוֹן, פְּעַמַן זָהָב וְרִמּוֹן (כח, לד)

מפני מה צותה התורה לעשות למעיל רמוני זהב ופעמונים זהב בשוליו? יש לומר שהתורה צותה זאת משום "ונשמע קולו בבאו אל הקודש" (שם, לה), על מנת להזכיר לפני הקב"ה שאפילו הריקנים שבישראל מלאים מצוות כרמון, משום שהקב"ה מחשב אף את המצוות שלהם. (ר' יעקב קטינה בספרו "קרבן העני"). יש שהקשו, מדוע באכילת רמון בראש השנה אנו מבקשים שירבו זכויותנו כרמון? וכי מה תועיל אכילת רמונים לרבוני הזכויות? אם יש לאדם זכויות מה טוב, ואם אין לו, גם אם יאכל שק שלם של רמונים לא יועיל לו הדבר? ותירץ שכיום מקובלת מאד הקלטות שעורי תורה והפצתם על גבי דיסקים או כתיבתם עלי גליון לרבים. לאחר שהשיעור מוקלט, רק הקב"ה יכול להחליט כמה אנשים ישמעו זאת, ובזה ירבו זכויותיו של מוסר השיעור ועל כך אנו מבקשים ממנו שידאג שהרבה אנשים יקראו וישמעו זאת, ועל ידי כך ירבו הזכויות. **ספר "ומתוך האור"**

פְּעַמַן זָהָב וְרִמּוֹן פְּעַמַן זָהָב וְרִמּוֹן על שולי המעיל סביב. וְהָיָה עַל אֶהָרָן לְשָׂרֵת וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבָאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ.

(כח.לד.לה)

קשה דענין ונשמע קולו נותן טעם על מה שהוצרך לפעמון, ולמה הוצרך לרמון, דהלא הרמון אינו משמיע קול. ונראה דאיתא **בערכין** (דף ט"ו) דמעיל מכפר על לשון הרע שבפרהסיא דיבוא דבר שבקול ויכפר על מעשה הקול, וקטרת מכפרת על לשון הרע שבצינעא דיבוא דבר שבחשאי ויכפר על דבר שבחשאי. אך הנה איתא **בזבחים** דאף דחטאת מכפרת על חייבי כריתות, הרי היא מכפרת גם על חייבי עשה מקופיא, כי אין כפרה לחצאין אלא כל עונותיו מכופרות. ולפי זה הוא הדין הכא, אף דהמעיל בא לכפר על לשון הרע שבקול, עכ"ז מכפר ג"כ מקופיא על לשון הרע שבחשאי דאין כפרה לחצאין. ונראה שלזה בא הרמון שאינו משמיע קול כי הוא מכפר מקופיא על לשון הרע שבצינעא ובחשאי בלא קול, והפעמונים המשמיעים קול מכפרין על לה"ר שבקול.

וְעִשִׂיתָ מִזְבַּח מְקַטֵּר קִטְרֹת (ל.א)

יש לשאול, מדוע מזבח הקטורת נזכר בסוף, לאחר כל כלי המשכן, בגדי הכהונה וקרבנות המילואים, ומשיחת הכלים והכהנים? ותירץ הרב **"בעלי ברית אברהם"**, סבו של החיד"א: הקטורת רומזת על סודות עליונים שבתורת הנסתר. ובא הכתוב ללמדנו, שאין לעסוק בתורת הקבלה אלא בסוף, לאחר שיהיה מושלם בתורה ובמצוות, ולאחר שימלא כרסו בש"ס ופוסקים, רק אז יגש אל הקודש.

ספר "מעין השבוע"

הלכה: משלוח מנות בכלים לא טבולים

מותר לשלוח מנות לחבירו בכלי חדש לא טבול, וזאת גם אם שם בכלי מאכלים השייכים לאותו הכלי. ואף אם ירצה הנותן להטביל את הכלי, לא תועיל טבילתו, דכל זמן שלא קנאו המקבל הריהו פטור מטבילה כיון שעדיין לא עומד לשימושי אכילה. אולם רשאי הנותן להקנות את הכלי למקבל על ידי אדם אחר, ואז להטבילו ובתנאי שיודע שהמקבל צריך לכלי הזה ולא יעבירו לאחר. **רב אופיר מלכא שליט"א בספרו "הלכות מועד פורים"**

פתגם: חייך הרבה, זה לא עולה ואין לזה מחיר

ספר "שמחלה"

חקירה: בל תגרע במצוות: עובר רק כשמקיים את המצוה בגירעון, או גם כשמבטל את המצוה לגמרי (טורי) אבן ראש השנה טז. סוף ד"ה ותוקעין, וקובץ שיעורים ח"ב לג-
ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: שמחת פורים

מסופר על אחד החסידים שבא אל רבו בערב פורים, פניו נפולות ולבו כבד. אמר לו: רבי, איך אוכל לשמוח? הפרנסה דחוקה, הבריאות רופפת, והצרות מקיפות אותי מכל צד. ענה לו הרבי בחיך: אמור לי, האם כבר שתית קצת יין של פורים? אמר החסיד: עדיין לא, רבי. אמר לו הרבי: אם כך, שתה מעט וחזור אליי. שתה החסיד כוס קטנה, וחזר. פניו עדיין רציניות. אמר לו הרבי: שתה עוד מעט. שתה החסיד שוב, והפעם התחיל לחייך קלות. שאל אותו הרבי: נו, מה עם הצרות? ענה החסיד: הן עוד כאן, אבל הן לא כל-כך מפחידות. אמר הרבי: זהו סוד פורים. לא תמיד הצרות נעלמות מיד, אבל מתגלה האמת שהן אינן שולטות. בפורים מתגלה שגם זה מאת ה', וגם ההסתר הוא חלק מהגאולה. וסיים הרבי: בפורים לא בורחים מהעולם, אלא מגלים שבתוך הבלבול עצמו מסתתרת שמחה גדולה, והכול יכול להתהפך לטובה.

סיפור חסידי

שבת שלום פורים שמח

יוצא לאור לרפואה שלימה: יוסף דוד בן ליאל, ברון יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרצ'ס, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמנה, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר חיים בן גבי זווירה, ראובן בן איזא, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, דוד בן מרים, יעל בת כמנה, ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוזן אויזה. **שלום בית:** גיולה חיה בת סופי לבנה ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. **זיווג הנזן:** שרה יסרון אנדרה בת דומיניק רינה, יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה, לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה. **הצלחה רבה בכל:** נאור דוד בן יעל דינה, ליטל בת יעל דינה, לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן גיזיל לאוני. **לעילוי נשמת:** קלוד שלמה בן ז'רמן רבקה, ראובן בן חנינה, ג'יינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, גיא יונה בן לאה, יוסף בן מייכה. מורים משה בן מרי מרים. אליהו בן מרים, נסים חי הוברט בן ג'ולי, דוד בן מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסתר, כוכבה, אברהם בן אליעזר, מלכה אנרייט מרוזקה, אנדרה סעידו בן פורטונה מסעודה, קרול מזל ארסה בת גבי ז'רגנה, אברהם בן אסתר, יהודה יוסף בן רחל.

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollet-aixlesbains.fr